

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Vagtlen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Vagtlen", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 341. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid86593/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Trækfuglene

Vagtlen

„Hys!
 „Tys!
 „Kom nu og kys!
 „Tag mig!
 „Drag mig!
 „Ej meer beklag dig
 „Over min Kulde!
 „Thi nu er jeg varm.
 „Kom da, du Hulde!
 „Og synk til min Barm!”
 Ja den har du lært udi Myrthernes Land,
 Hvor Rosen aldrig henvisner;
 Hvor Hjertet enten maa staae ibrand,
 Eller og af Kulde det isner.
 Hvad vil du med saadan en Elskov her?
 En Ild, som Vesuvio tænder?
 Her have vi „*mindre men længere kjær;*”
 Men her er ingen, som brænder.
 Her kalde vi den kun en Fusentast,
 Som elsker meer end tilmaade;
 Med Ingenting haver der her nogen Hast;
 Fornuften skal alletid raade:
 Her er saa meget andet, som først
 Skal ta'es i nøje Betragtning;
 Man slukker ei heller sin Elskovstørst,
 Før Venner har givet Eragning.
 Saasnart vi nu synes, det nok kan gaae an,
 Og Begge er' tjent' med Partiet;
 Saa blive de unge Folk Kone og Mand –
 Hvis ikke man har sig forbiet.
 Og naar de saa bli' til hverandre vandt',
 Og kjønt forliges da siden:
 Jeg virkelig engang imellem fandt,
 At Kjærlighed kommer med Tiden.

341

St. St. Blicher

Hejren

Der kommer Hejren i Bølgeflugt,
 Velkommen skal han være!
 Rigtignok synger han ikke smukt;
 Har ingen skjønne Fjære.
 Rigtignok har han et slet Renommee
 For visse Tyverænker;
 Fiskeren vil ham nødigen see;
 Kun paa hans Død han tænker.
 Men jeg tænker paa den yndige Ø,
 Hvor han sin Rede bygger;
 Den ligger i *Christian den Fjerdes* Sø
 Dybt under Bøgeskygger.
 Jeg tænker mig hen i den venlige By,
 Der klynger sig til Skoven;
 Naar Solen gaaer frem af sin Morgensky,
 Og klart forgylder Voven.
 Jeg tænker mig ind i den fremfarne Tid,
 Da Kongesønnen øved
 De Kræfter, som siden i blodige Strid
 Hans mange Fjender prøved.
 Da var der et Liv i den Elle Stad;
 Da var der Liv paa Søen;
 Naar kongelig Styrmand ved Roret sad,
 Og foer om *Æbelsen*.
 Jeg tænker i Tiden mig længere ind
 Paa hine Trængselsdage,
 Da Nøtteriismanden med Heltesind
 Drev fremmed Vold tilbage.
 Jeg tænker i Tiden mig længere op,
 Og paa hin Kongemoder,
 Der værged med liden trofaste Trop
 Om sine unge Poder.
 Vel er hun alt længe saa godt som glemt
 Med Slægten hun forsvared;
 Ej vides, hvor Ebbesens Liig er gjemt;
 Hans Daad kun er bevared.

342